

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/132/2020
Identifikačné číslo spisu: 7113202265
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:7113202265.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v spore žalobkyne doc. Ing. U. T., PhD., narodenej XX. H. XXXX, bývajúcej v W., B. O. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanému Ing. Š. T. - X., narodenému X. J. XXXX, bývajúcemu v X., W. XX, zastúpeného JUDr. Svätoslavom Vaškom, advokátom, so sídlom v Bardejove, Baštová 5/A, o vypratanie bytu, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 37C/30/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 4. júna 2019 sp. zn. 5Co/443/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému voči žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. marca 2018 č. k. 37C/30/2013-124 žalobe o povinnosti žalovaného vypratať byt (špecifikácia bytu vid' výrok rozsudku súdu prvej inštancie) do 3 dní od zabezpečenia primeraného náhradného bytu vyhovel, žalobkyni priznal plný nárok na náhradu trov prvoinštančného konania.

1.2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie pri posudzovaní nároku žalovaného na bytovú náhradu skonštatoval, že manžel a osoby uvedené v ustanovení § 706 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej „OZ“) nie sú podľa § 713 ods. 1 OZ povinné sa z bytu vysťahovať, dokiaľ im nie je zabezpečený primeraný náhradný byt, ak nestačí podľa osobitného zákona poskytnutie náhradného ubytovania. Osobitným zákonom je zákon č. 189/1992 Zb., ktorý však nemá osobitné ustanovenie, preto súd povinnosť vypratať byt podmienil zabezpečením primeraného náhradného bytu.

1.3. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“), na odvolanie žalobkyne, rozsudkom zo 4. júna 2019 sp. zn. 5Co/443/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny (§ 387 ods. 1 a 2 CSP), lebo sa v plnom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, sporovým stranám nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že pokiaľ má žalovaný byť vypratáť, má zachované právo na bytovú náhradu (primeraný náhradný byt). Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odkázal navyše aj na ustanovenie § 3 OZ.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Odvolací súd nesprávnym procesným postupom mal znemožniť žalobkyni uplatnenie jej procesných práv v zmysle § 420 písm. f/ CSP, lebo vo veci aplikoval § 3 OZ, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo súdmi použité, odvolací súd žalobkyňu nevyzval, aby sa k jeho možnému použitiu vyjadrila, ktorý postup nezodpovedá § 382 CSP. Nesprávne právne posúdenie veci v spojení s dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolateľka spája s procesným ustanovením § 216 ods. 2 CSP a vidí ho v tom, že pri žalobe, ktorou sa ona domáhala vypratania bytu súdy rozhodli aj o bytovej náhrade (primeranom náhradnom byte), čím prekročili žalobný návrh (rozhodli ultra petitum). Odkaz odvolacieho súdu na ustálenú súdnu prax reprezentovanú rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo/10/1992 z 21. augusta 1992 označila za nenáležitý, nevzťahujúci sa na tento prípad. Rozhodnutie najvyššieho súdu sa vzťahuje na konanie o zrušenie spoločného nájmu bytu manželmi, kedy sud ex offio rozhoduje o vypratání po zabezpečení bytovej náhrady, tu z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob voporiadnia vzťahu medzi stranami sporu. V predmetnej veci je dovolateľka vlastníčkou bytu a žalovanému rozvodom manželstva s ňou zaniklo v byte právo bývania, preto poskytnutie primeraného bytu vypratávanému považuje za hrubé porušenie rovnosti v občianskoprávných vzťahoch, za obmedzenie jej vlastníckeho práva bez právneho dôvodu. Navrhla preto, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný nestotožňujúc sa s dovolaním ho navrhol ako neopodstatnené zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len najvyšší súd) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že argumentácia žalobkyne neopodstatňuje záver o prípustnosti jej dovolania a preto bolo potrebné dovolanie odmietnuť (§ 447 CSP).

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek hľadísk (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 7Cdo/312/2018, 8Cdo/67/2017).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je skôr reštriktívny výklad (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

9. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08,

IV. ÚS 476/2012). Právo na prístup k súdu nemá absolútny charakter a môže podliehať obmedzeniam zo strany štátu. Takýmto obmedzením sú aj § 420 a § 421 CSP, ktoré vymedzujú prípady, keď je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (I. ÚS 51/2020). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

10. Dovolací súd považuje za potrebné tiež zdôrazniť aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie nového sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

11. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11.1. Vadu konania v zmysle z § 420 písm. f/ CSP dovolateľka vyvodzovala na základe pre ňu vydania prekvapivého rozhodnutia odvolacieho súdu založeného na aplikácii ustanovenia § 3 OZ, pri ktorom nebol zachovaný procesný postup v zmysle § 382 CSP.

11.2. Dovolací súd poukazuje na to, že v dovolaním napadnutom rozhodnutí sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, obmedzil sa na skonštatovanie správnosti dôvodov a na zdôraznenie správnosti doplnil ďalší dôvod, ktorý videl v aplikácii a interpretácii ustanovenia § 3 OZ, jeho správnosťou sa dovolací súd vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 CSP) nemohol zaoberať. Odvolací súd teda svoje rozhodnutie nezaložil výlučne (len) na aplikácii ustanovenia § 3 OZ. V tomto prípade ide o potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré argumentačne dopĺňa dôvody uvedené už súdom prvého stupňa.

11.3. Ustálená súdna prax dovolacieho súdu vychádza z toho, že pokiaľ sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu prvostupňového konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím prekvapivým. Takýto postup súdu nie je odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., teraz § 420 písm. f/ CSP (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011, sp. zn. 5 Cdo 165/2010, R 56/2012).

11.4. Odvolací súd nad rámec dôvodov uvedených súdom prvej inštancie s ktorými sa v celom rozsahu stotožnil, uviedol na potvrdenie ich správnosti (navyše) ďalší právny dôvod opierajúci sa o ustanovenie § 3 OZ. Za uvedenej procesnej situácie nebol odvolací súd povinný postupovať v zmysle § 382 CSP a vyzývať strany, aby sa k doteraz nepoužitému zákonnému ustanoveniu vyjadrili. Dovolateľka neopodstatnene namieta porušenie svojich procesných práv v kontexte ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, preto jej dovolanie v tejto časti dovolací súd ako neprípustne v zmysle § 447 písm. c/ odmietol.

12. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12.2. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

12.3. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd ex officio neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. V neposlednom rade je dovolací súd viazaný aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

13. Dovolaiteľka podaným dovolaním uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, teda tvrdí, že jej dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Odvolaciemu súdu vyčítala, že tento vo veci jej žaloby o vypratanie bytu rozhodol ultra petit (navyše aj o bytovej náhrade) vypratávaného z bytu, čím nesprávne aplikoval ustanovenie § 216 ods. 2 CSP. Podľa tvrdení dovolateľka už v odvolaní namietala, že súd rozhodol ultra petitum.

13.1. Obsah spisu však prezrádza, že žalobkyňa v odvolaní zo 6. júna 2018 (č.l. 132 a násl. spisu) uplatnila odvolací dôvod v zmysle § 356 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), táto nesprávnosť mala spočívať v tom, že súd prvého stupňa nesprávne priznal žalovanému právo na primeraný náhradný byt analogicky (analogia legis) aplikujúc ustanovenie § 713 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo podľa odvolateľky predstavuje pre žalovaného „vyšší štandard“, ako poskytuje zákon (najmä ustanovenia § 713 ods. 1, § 705 ods. 1, 2, § 712a ods. 7, 8 v spojení s § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka) odchádzajúcemu bývalému manželovi, u ktorého existovalo právo spoločného nájmu manželov, ktorý poskytuje len právo na náhradné ubytovanie, alebo prístrešie. Odvolateľka v odvolaní v podstate namietala, že chybnou analogickou aplikáciou práva súdom sa žalovanému dostalo vyššej právnej ochrany v podobe priznania bytovej náhrady vo forme primeraného náhradného bytu, oproti prípadom dovoľujúcim priznať len právo na náhradné ubytovanie, alebo prístrešie. Ide teda o vymedzenie odvolacieho dôvodu, ktorý je ale odlišný od toho, ktorý bol uplatnený v dovolaní v zmysle § 216 ods. 2 CSP a označený ako „rozhodovanie ultra petit“. Uvedené nepotvrďuje tvrdenie dovolateľky, že v odvolaní uplatnila totožnú námietku, akou odôvodnila jej dovolanie. Súd prvej inštancie v bode 17 a 18 odôvodnenia svojho rozsudku cituje viaceré rozhodnutia súdov a ich judikatúru ohľadom otázok spojených s rozhodovaním súdov o bytovej náhrade i v spojení s aplikáciou § 216 ods. 2 CSP (predtým § 153 ods. 2 OSP). K tejto časti odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie však žalobkyňa v odvolaní neponúkla žiadne odvolacie námietky, ktorými by odôvodňovala konkrétne uplatnený odvolací dôvod. Dovolací súd v zmysle § 380 CSP viazaný dovolacími dôvodmi preto nemal príležitosť vyjadriť sa k otázke „rozhodovania ultra petit“ (§ 216 ods. 2 CSP, kedy súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu), tak ako ju namietala žalobkyňa v podanom dovolaní a prípadne podľa toho i korigovať riešenie ponúknuté súdom prvej inštancie. Dovolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie pokiaľ ide o otázku, či v spore o vypratanie bytu je rozhodovanie o bytovej náhrade tým prípadom na ktorý dopadá ustanovenie § 216 ods. 2 CSP (viď bod 12 a 13 odôvodnenia rozsudku), avšak nešlo tu o prípad odvolacej odpovede na odvolaciu námietku, ale len o zopakovanie časti takmer doslovnej formulácie z bodu 17 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

13.2. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému prostriedku subsidiárny nielen z procesného hľadiska - teda že dovolanie možno podať len

proti rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní (čo znamená, že odvolacie konanie predchádza dovolaciemu konaniu), ale aj z hmotnoprávneho hľadiska, ktoré zohľadňuje skutočnosť, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietol už v rámci riadneho opravného prostriedku a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom. V prípade, že takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnil, hoci tak urobiť mohol a mal, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť prípustnosť dovolania.

13.3. Všeobecne princíp subsidiarity vychádza z toho, že najlepšie postaveným k plneniu úloh sú najnižšie články hierarchie súdov; vyššie články systému zasahujú len vtedy, kedy už prípad nemôže byť riešený na úrovni článku nižšieho. Ide o všeobecný princíp organizácie celej spoločnosti a súdnictva osobitne.

13.4. Z uvedeného teda vyplýva, že dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia je pre prípustnosť dovolania relevantný len vtedy, ak vec nesprávne právne posúdil odvolací súd, alebo ak v odvolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie odvolací súd svojím procesným postupom nenapravil. Ak samotná strana sporu nevyužila svoje právo namietat' konkrétnu nesprávnosť v rámci podaného odvolania, nevyužila svoj vplyv na výsledok konania vo vzťahu ku konkrétnej otázke, hoci tak urobiť mohla a mala, predmetná právna otázka sa jej pričinením nestala predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ten nemal možnosť v rámci opravného konania vyhodnotiť jej opodstatnenosť aj vo vzťahu k prípadne existujúcej judikatúre najvyššieho súdu. V tomto prípade rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo na vyriešení predmetnej právnej otázky, a to z dôvodu jej neuplatnenia žalobkyňou v odvolacom konaní, jej preskúmania sa žalobkyňa nemôže úspešne domáhať, až v dovolacom konaní.

13.5. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy, už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Povedané inými slovami, nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by najvyšší súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejma), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom. Dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne). Hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti.

13.6. V tomto prípade ide totiž o kontradiktórne sporové konanie, v ktorom platí zásada, že práva patria bdelým (*vigilantibus iura scripta sunt*). Ak potom žalobkyňa uvedenú námietku zakladajúcu prípustnosť a dôvodnosť dovolania, neuplatnila v odvolacom konaní - hoci jej bola známa v rámci ochrany svojich práv, nemôže ju dovolací súd posudzovať pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario), lebo inak by fakticky preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie namiesto rozsudku odvolacieho súdu, ktorý však na to nedostal príležitosť (obdobne 8 Cdo 8/2020).

13.7. Z uvedeného plynie záver, že dovolateľ môže urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania predovšetkým také námietky, ktoré už uplatnil v odvolacom konaní. V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

13.8. So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne nevyplýva z § 421 písm. b/ CSP. Vzhľadom na to jej dovolanie v tejto časti odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

14. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný a preto mu dovolací súd podľa ustanovenia § 453 ods. 1 CSP s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobkyni plný nárok na náhradu trov dovolacieho konania. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá

súdny úradník.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.